

[Kirkeministeren.]

der ikke er noget menighedsråd her i landet, som mister indstillingsretten. Man kan sige, at for visse sognes vedkommende begrænses den en smule, men den går ikke tabt; flertal og mindretal i menighedsrådene vil fremdeles i disse sogne kunne gøre sig gældende.

Det andet, der har været mig magtpåliggende, er i så høj grad som muligt at komme udlandspræsterne til hjælp, hvortil jo også må regnes dem, der har deres gerning i rigets fjerneste egne, på Færøerne og i Grønland. Jeg vil mene, at dette forslag vil kunne dække netop spørgsmålet med hensyn til disse præster.

Jeg indrømmer det ærede medlem hr. Frede Nielsen, at der endnu er problemer, det er der, men jeg vil tillige mene, at de mest påtrængende krav vil være tilfredsstillet med dette forslag.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen var inde på spørgsmålet om stiftskapellaner. Det er jo et økonomisk spørgsmål, der må overvejes, men jeg vil forøvrigt være noget tilbageholdende overfor den tanke, for meningen var jo, at disse stiftskapellaner skulle have vakancebetjening ved embedsledighed rundt om i sognene, og når jeg må være en lille smulle betænkelig ved sådanne stiftskapellaners ansættelse, er det af den grund, at et meget stort antal sognepæster rundt om i landet har overhovedet kun een eneste mulighed for at tjene lidt ekstra en gang imellem, nemlig når der opstår en vakance i deres nabolag. Ved ansættelse af stiftskapellaner ville man tage denne mulighed fra dem, og også derfor ville jeg være noget betænkelig ved dette.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen spurgte mig om, hvorfor Roskilde Domkirke nævnes særskilt i loven. Det hænger sammen med, at stiftsprovsten i Roskilde stift ikke kaldes stiftsprovst, men domprovst, et levn fra den tid, da de to stifter, Københavns stift og Roskilde stift, udgjorde det samlede sjællandske stift; da sad der en stiftsprovst i København og en domprovst i Roskilde. Jeg må formode, at man ligefrem har glemt i 1923 at få stiftsbetegnelsen forandret i Roskilde, hvis det da ikke er sådan, at man i Roskilde har ønsket at beholde det gamle, fordi man syntes, det lød mere net.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen spurgte endvidere, om der for øjeblikket er mangel på eller overflod af ansøgere til præsteembederne. Der har været en tid for

nogle få år siden, da tilgangen var en del større end nu, hvor der var et overordentlig stort antal ansøgere, i hvert tilfælde til visse embeder. For øjeblikket mener jeg nærmest at kunne bedømme situationen sådan, at tilgangen kan siges at være nogenlunde normal.

Hermed skal jeg påny anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Frede Nielsen: Forslaget er altså nu blevet anbefalet fra alle sider. Også jeg udtrykte før sympati for forslaget og udtalte min glæde over, at vi kunne komme til at arbejde videre med det i et udvalg. Jeg anbeforte tillige visse betæneligheder, som jeg dog finder det rigtigst at drøfte i udvalget.

Jeg havde slet ikke indstillet mig på en stor debat om sagen i dag, ville kun fremkomme med et par principielle ting, og jeg føler mig heller ikke opfordret til nu at gå ind i en sådan debat, selv ikke efter de udtalelser, som navnlig det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) kom med.

Hvad indstillingsretten angår, er det rigtigst, at den i mit forslag blev begrænset, nemlig hver tiende gang et embede blev ledigt. Vi tog dengang i kirkeministeriet en statistik over, hvor lang tid en præst gennemsnitlig sidder i et embede, og det viste sig — iøvrigt overraskende nok —, at det drejede sig om en 13—14 år. Det vil sige, at det var een gang hvert 140. år indenfor et embede, man ville gøre et sådant indgreb i rettighederne, og det kan jo næppe siges at vælte demokratiet, at man gør det. Jeg har, tror jeg, lige så stor respekt for de demokratiske traditioner som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), og jeg ønsker at sige til det ærede medlem, at demokrati er efter min opfattelse ikke udelukkende rettigheder, demokrati kan også undertiden være resignation, offervilje, for at rette skævheder, som man erkender er tilstede, og nå noget, der er bedre, og det synes jeg også man skulle erindre indenfor den kirkelige verden. Der foreligger her et savn, og det har der gjort længe, man erkender det fra alle sider; derfor burde man have den virkelige vilje til at løse dette spørgsmål og løse det til bunds. Jeg benægter iøvrigt ikke, at dette forslag virkelig betyder en del.

Nu taler det ærede medlem om, at når vi holder os til embeder af denne art her, så begrænser man vel nok indstillingsretten, men man tager den ikke fra menighedsrå-